

Immers, hij schrijft aan de Korinthiërs: ... in dien Christus niet is opgewekt... dan blijken wij ook valse getuigen van God te zijn, I Kor. 15:14 vlg.; en hij licht het „valse getuigen” aldus toe: want dan hebben wij tegen God in getuigd, dat Hij den Christus opgewekt heeft, dien Hij toch niet heeft opgewekt, als er geen dooden opgewekt worden. Paulus en de andere apostelen waren, blijkens deze woorden, met de boodschap van de opstanding als getuigen opgetreden. Deze voorstelling beheerscht het vers geheel. Wanneer de dwalenden in Korinthe gelijk hadden met hun gedachte, dat er geen opstanding der dooden is, dan heeft dat verschillende consequenties, o.a. deze, dat dan Christus niet is opgewekt, wat weer tengevolge zou hebben een optreden van de apostelen, de door God aangestelde getuigen, met een boodschap, die in strijd was met wat God werkelijk gedaan heeft. Dan zouden ze blijken valse getuigen te zijn. Maar als getuigen zijn ze in ieder geval aangesteld en opgetreden.

Als bij Lukas' spraakgebruik treft ons hier het motief van den oog- en oorgetuige, dat van de forensische situatie — valse getuige is een forensische kwalificatie — en het domineeren van de opstanding als speciale voorwerp van het getuigen.

Het „Gij zult mijn getuigen zijn”, exclusief door den Heere tot hen gesproken, die Hij als apostelen van Jezus Christus aanstelde, is nu duidelijk. Getuigen van Jezus is het spreken van feiten in een geding, op Zijn roeping.

Menschen, in hun waan, dagen God en Zijn Zoon uit en zellen zich over Hem als forum.

De apostelen zijn als getuigen gesteld om van de feiten te spreken en aldus het onrecht van de ongeloofsbouding aan te toonen. Elk forum, dat Jezus' werk veroordeelt en dan meent recht te doen, moet de feiten-verhalende getuigen tegenover zich vinden. Ieder mensch, die zich van Jezus' aanspraken wil afmaken, in zijn ongeloof, vindt de feitenmededeeling der getuigen tegenover zich, opdat hij gelooven zou, en Jezus' werk recht doen op grond van een wettig getuigenis. Het getuigenis dringt op een beslissing aan. Recht doen is het laten gelden der feiten. De getuigen van Jezus Christus dienen Hem door hun prediking zoo op te zellen, dat zij de hoorders tot een uitspraak dwingt. Wie zich met Jezus bemoeit, moet zich door de feiten, die in het getuigenis aan het licht komen, laten bewegen tot de belijdenis van Zijn naam. Dit is het typische in het spreken van Lukas en Paulus over getuigen van Jezus Christus.

W.

R. S.

UIT DE SCHRIFT

Levensverwachting in den nood der tijden.

... verwachtinge de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den grooten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus...

Titus 2:13.

Verwachtinge...

Ook in deze tijden, tijden van afbraak en vernieling van idealen, blijft het hart der menschen geboeid in verwachting.

De humanistische wereld, verstomd over het zoo spoedig weer uitbreken van een wereldkrijg, verwacht al weer een nieuwe periode, een periode van opbouw en vrede, verbroedering en begripen — eens zal de heilstaat toch wel komen?

En wat moeten Gods kinderen verwachten?

Wat is het uitzicht van ons geloof, te midden van het schema dezer wereld, dat vergaat — te midden van de teekenen der tijden, welke er onmiskenbaar op wijzen, dat zich al meer een antichristelijke ring bezigt is te sluiten, binnen welke de Kerk als gekraakt zal worden?

Hoor, wat Paulus er van jubelt:

„verwachtinge de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den grooten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus...”

Ja, dat moet al sterker onze levensverwachting wezen, temidden van de beroering en verschrikking onzer dagen.

Gelijk Art. 37 onzer Belijdenis het zegt:

„En daarom verwachten wij dien grooten dag met een groot verlangen om ten volle te genieten de beloften Gods, in Jezus Christus, onzen Heere.”

Ja, wij zingen dien versregel graag: „Hij komt, Hij komt, om d'aard te richten” — maar staat in de praktijk dat laatste heilsfeit in Christus' Middelaarswerk voor ons gevoel niet heel erg ver van ons af?

Terwijl Paulus ons leert, dat het eigenlijk vlak bij ons moest staan — dat wij dag aan dag moesten leven in het bewustzijn: de tijd is nabij... de Rechter staat voor de deur! — méér nog: dat wij „in deze tegenwoordige wereld” (vs 12) moesten kennen den schreeuw van het heimwee der Bruid

naar de uiteindelijke vereeniging met haar Bruidgom, Dien ze liefheeft!

Hoe komt het toch, dat wij zoo weinig in die toekomstverwachting leven?

Daar zijn tal van redenen voor — maar zou één er van niet deze zijn, dat wij het als Kerk nog zoo rustig, nog zoo veilig hebben? Het is wel opmerkelijk, dat in de jaren, gedurende welke onze belijdenisgeschriften ontstonden en inburgerden, die levensverwachting veel sterker de harten der geloovigen beheerschte.

Toen de vervolging woedde, en het bloed der martelaren vloeide, — toen smachtte de verdrukte en gejaagde Kerk naar vertroosting, en vond die in de verwachting der zalige hoop en verschijning van haar Heiland.

Ze wist het: Dezelfde, Die aan het kruishout hing, als de onwaardigste onder de menschen, komt terug, in heerlijkheid.

En Zijn heerlijkheid is de heerlijkheid van Zijn gemeente.

Zijn rechtvaardiging de rechtvaardiging der Zijnen.

Op die heerlijkheid hoopt Zijn volk. Want de Drieëenige God zal dan gerechtvaardigd worden, voor 'loor aller menschen.

En aller oog zal Jezus Christus als DEN Rechtvaardige zien en erkennen, ook dat dergenen, die Hem doorstoken hebben.

En in die verheerlijking zal de Bruidskerk deelen — alle geloovigen! Er zal er niet één worden vergeten: ieder der Hem-van-den-Vader-gegevenen zal Hij overzetten uit het lijden in Zijn glorie —

of 'nu betreft den moordenaar, die naast Hem hing, dan wel den bestudeerden Paulus, van kerkvervolger tot kerkbouwer gemaakt — den ontuchtige, uit de handen zijner zonde gered, dan wel den prins-van-den-bloede, die lijf en goed al te samen offeren wilde voor de zaak Gods — de niet-in-telzjnde-Chinees, die met duizenden stamgenooten zijn leven verzwogt voor een sober bestaantje, dan wel de geëerde dienaar der Kroon, wiens regeerbeleid miljoenen ten zegen is.

Zoo verwacht de Kerk Hem, in allen nood der tijden.

Gelijk Art. 37 het zegt:

„dat de Zoon van God hun naam belijden zal voor God Zijn Vader, en Zijn uitverkoren engelen; dat hun zaak, die nu tegenwoordig door vele Rechters en Overheden als kettersch en goddeloos verdoemd wordt, zal bekend worden de zaak van den Zoon van God te zijn. En tot een genadige vergelding zal hen de Heere zulk een heerlijkheid doen bezitten, als het hart van een mensch nimmermeer zou kunnen bedenken. EN DAAROM verwachten wij dien grooten dag met een groot verlangen...”

..

Ja, wat verwachten wij? gij en ik?

Welk een troost, dat de Geest en de Bruid bidden: „Kom”...

Want nu de Bruid tekort schiet, bidt de Geest in volmaaktheid.

En Hij komt onze zwakheden te hulp.

Kom, Heere Jezus, ja, kom, haastiglijk.

J. SMELIK.

KERKELIJK LEVEN

De scheuring in Amerika. (XV.)

(Intermezzo: antwoord aan ds D. Zwier, II.)

In het voorgaande artikel lieten we uitkomen, dat het „eerste punt” van de synode van Kalamazoo, gelezen onder de vóóronderstelling, dat het begrip der „gunstige GEZINDHEID Gods jegens de menscheid in het algemeen” er essentieel toe behoort, ons onaannemelijk is. We wezen aan, dat het logisch geen eenheid is, en als uitwerking van een verzwegen syllogisme niet te handhaven is. En we besloten verleden week met de opmerking, dat dit reeds aanstonds heel wat te zeggen heeft voor het Schriftonderzoek. Als ons „Schriftonderzoek” tot resultaten leidt, die logisch niet te houden zijn, dan kunnen we er zeker van zijn, dat ons onderzoek niet juist geweest is. We kunnen een uitlegkundige fout gemaakt hebben. We kunnen ook de hermeneutische regelen hebben geschonden, en dus verzuimd hebben, „Schrift met Schrift te vergelijken”, en alsdan willekeurig te werk zijn gegaan, d.w.z. alleen die Schriftplaatsen bijeengegaard hebben, die ons een goed draagvlak leken voor beschouwingen, die we toch al van plan waren te verdedigen, vóórdat we de Schrift „onderzoekend” naderden.

Thans, in ons tweede artikel, zullen we iets nader hebben in te gaan op het geleverde Schriftbewijs zelf. We herinneren er aan, dat de synode van Kalamazoo in haar eigen uitspraak wel geen Schriftmateriaal heeft opgenomen, doch wel daarnaar uitdrukkelijk verwezen heeft. Op de bekende uitspraak liet ze o.m. volgen: „dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuursplaatsen”. Dat moet wel slaan op de Schriftplaatsen, waarbij de rapporterende commissie den vinger had gelegd, en die de synode nu heeft overgenomen, als, tenminste globaal genomen, genoegzaam bewijs voor de bewering, dat God een gunstige gezindheid koestert jegens de mensch-

heid in het algemeen. Onnoodig te verzekeren, dat we én hier én in het vervolg nu steeds onderstellen, dat die gunstige gezindheid inderdaad behoort tot de synodale uitspraak.

Welke plaatsen zijn vermeld? En wat bewijzen ze? De eerste is Ps. 145:9. Noordzij vertaalt:

Goed is de Heere jegens allen en zijn erbarmen strekt zich uit over al zijn werken.

De uitlegging van den vertaler komt hierop neer:

„Aanknoopend aan Exod. 34:6 laat hij (de dichter) nu den rijkdom zien der zelfopenbaring des Heeren, zooals die in Israëls geschiedenis naar voren treedt: zijn genade en erbarmen, zijn lankmoedigheid en groote goedertierenheid, waardoor Hij altijd weer de zonde vergeeft, de schuld uitdelgt (vs. 8)... Maar, zoo haast de dichter zich nu er aan toe te voegen, „die goedheid des Heeren beperkt zich in haar openbaringswerkzaamheid niet tot Israël. Haar werkingskring omvat zijn gansche schepping en al zijne werken ervaren den rijkdom van zijn dagelijksch erbarmen (vs. 9). Daarom mogen ze Israël niet alleen laten staan bij het bezingen van deze wonderde deugden des Heeren, maar moeten ze mede instemmen met de lofprijzing van zijne gunstgenooten...”

Ongetwijfeld ligt in deze uitspraak de erkenning, dat de God van Israël, Jahwe, die eeuwig leeft, en die in tegenstelling met de afgoden werkelijk bestaat, zijn schepselen in stand houdt, met welgevallen zijn eigen werk aanschouwt, en ondanks de kromme sprongen, die in deze wereld gemaakt worden, toch aan het menscheijk leven zijn ontwikkeling geeft. Een ontwikkeling, die zich aansluit bij wat er is, en door God onderhouden (geconserveerd) is; die dus ook zelf weer de in de schepping van Godwege gelegde mogelijkheden tot ontwikkeling brengt, en aan den dag laat komen, en zoo aan de menscheijke existentie het vreugdegevoel schenkt van er te zijn, en te worden versterkt.

Maar dat is nog geen wetenschappelijke uitspraak over Gods gunstige gezindheid jegens de menscheid in het algemeen. In de gezindheid komen Gods gedachten, die ik in zijn werken nimmer adaequant uitgedrukt vindt, tot haar eenheid terug; daarin ontmoet de ééne de andere. In de gezindheid als ondeelbare eenheid komt naar voren toe niet alleen Gods welbehagen in het kreaatuurlijke leven als kreaatuurlijk, en voorzoover kreaatuurlijk gebleven, aan den éénen kant, maar óók zijn beoordeeling van wat de menschen als trouwe dan wel ontrouwe ambtsdragers hebben gedaan in en met die kreaatuurlijkheid.

Welnu, is het, juist voor wat die gezindheid betreft, niet betekenisvol, dat Noordzij in vs. 9 een aanknooping aan en uitbreiding van den inhoud van vs. 8 ziet, en dat hij bij vs. 8 aanteekeent, dat de dichter zich aansluit bij Exod. 34:6? Straks zullen we zien, dat de synode ook op Lucas 6:35, 36 zich beroept. Welnu, De Zwaan in zijn uitleg van Lucas 6:36 verwijft óók naar Ex. 34:6. Daar lezen we (vertaling dr. Gispert):

„En de HEERE ging aan zijn (Mozes') aangezicht voorbij en de HEERE riep: 'HEERRE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en trouw, goedertierenheid bewarende aan duizenden, schuld en misdad en zonde vergevende, maar Hij laat zeker niet ongestraft, bezoekende de schuld der vaders aan de kinderen en aan de kinderen der kinderen, aan de klein- en aan de achterkleinkinderen.’”

In deze verzen is het opmerkelijke, dat niet een menschenkind over God, doch dat de Heere zelf over zichzelf spreekt. Hier wordt dan ook de gezindheid Gods openbaar: het blijkt niet „in abstracto” over een menscheid „in het algemeen”, of zelfs over een verbondsgemeente „in het algemeen”, „een zekere” gezindheid te zijn, doch de zelfaankondiging des Heeren verbindt de goedertierenheid aan de rechtvaardigheid, en het loon aan de straf, en de zelftrouw in het uitkeeren van beloften zegen aan de zelftrouw in het uitkeeren van de gedreigde straf. Prof. Böhl moge de neiging verraden, uit deze plaats af te leiden, dat Gods genade en lankmoedigheid „het wint van Gods strafende gerechtigheid”, maar in den tekst staat daarvan niets.

Conclusie: in Ps. 145:9 ligt geen bewijs voor punt 1 als hierboven afgegrensd.

▽

De tweede geciteerde plaats is: Matth. 5:44, 45. Vertaling Van Leeuwen:

„Maar ik zeg u: hebt uwe vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij u kinderen moogt betoonen (betoonen, zoo ook H. N. Ridderbos, Bergr., 135) van uwen Vader, die in de hemelen is; want Hij laat zijne zon opgaan over boezen en goeden en laat het rogenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.”

Nu wordt volgens H. N. Ridderbos (a.w. 264) in deze plaats door den Heiland aan de bekeerden (Ridderbos, 134/5) de eisch van zelfverloochening gesteld. Daarin moeten zij dus hun eerste begeerten en opkomende gedachten verdringen, zichzelf verloochenen, hun eerste gezindheid ten aanzien van de konkrete vijanden, gelijk ze op het oogenblik zijn en optreden, derhalve niet in rekening doen komen, maar haar verhinderen voort te varen tot de haar goeddunkende praxis. Hun gezindheid van afkeuring en toorn over de vijanden mogen ze niet aan den dag doen treden in met haar overeenkomstige daden van straf, of wraak. In dezen eisch wordt dus de gezindheid van den discipel, zoover ze den tegenstander in diens momenteele qualiteiten en handelingen betreft, juist niet openbaar in de uiterlijk waarneembare daad, die hij doet ten aanzien van zijn vijand. Zijn gezindheid jegens den

HEERE
hij or
den k
Als w
van
geen
gehoo
heersa
des H
cipel
mee
maarz
den
vijand
in d
moet
zeker
stelt
drijv
4:30)
den o
Indi
van d
verlan
moet
moet
een be
en goe
Geen
gelijke
vooral
koren
heelen
Wel, f
van r
delijke
openbr
land
verloos
schade
kregen
ten an
hij zel
mijn
de con
deel n
van m
mijn g
uitshu
of jeg
het al
Conc
punt 1
De
„G
doen
loon
want
Woe
Hier
is jage
wordt
God, i
dal de
„is du
van G
beteeki
den zi
dan ne
deelen,
wordt,
den ge
niet z
„christ
11:30)
I Cor
eigenl
van vi
noemd,
verloez
gaf te
Hier
van ve
Aan
Door
loften
hen ge
hadden
als be
bloote
aan v
heid
weg, a
oureke
Hoe
„Nap
In „I
Grijda
langs
van Sn
is de r
De r
zonderi
wat pr
Sneek
gezet